

Nästa gång Linnea slog upp ögonen hade tiden till viss del hunnit ifatt henne. Hon visste vem hon var, var hon jobbade och mindes kärleken till Bengt. Däremot var gårdagen bortsuddad ur minnet. Kanske skulle hon få tillbaka bilderna, längre fram. Hon ryste till, hoppades att hjärnan snart skulle fungera igen. Sköterskan hade berättat att hon kunde få tillbaka minnet men att det inte var säkert.

Hon var glad över att hon hade hittat sin identitet och mindes också det hemska mordet på Ronny. Om det var Elsa eller någon av kollegorna som låg bakom dråpet, skulle hon visa dem. Även om det blev otäckt, skulle hon hitta sanningen. Poliserna verkade inte göra så mycket. Irritationen steg inom henne och fick henne att klia sig överallt på kroppen som om hon hade fått mässling. De borde väl ha hittat fler ledtrådar vid det här laget.

Länge filosoferade hon kring både Elsa och Tom, två kollegor som hon misstänkte hade någon form av koppling till mordet. Elsa var försvunnen. Frågan var varför? Tom hade visat sig vara en ful fisk, en person som ingen fick grepp om. Hon grubblade på tjuvarna som hade tagit sig in och svinat ner på kontoret. Kanske hade Ronny kommit på dem? Var det därför han blev nerlagen? Eller var det något annat, något som var kopplat till Elsa eller Tom? Vad skulle i så fall vara motivet? Kunde hon klura ut det, skulle hon komma nära sanningen. Hon log för sig själv. Ja, här låg hon nu och kunde inte göra mycket annat än att försöka tänka som en kriminalare – eller kanske rentav som en brottsling. Förhoppningsvis skulle hon få i gång neutronerna i övre kontoret. Hon ansträngde sig för att hitta förklaringar till mordet.